

Sygnatura akt VI Ka 1318/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 kwietnia 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Gawron-Sambura

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata

SSR del. Agnieszka Woźniak (spr.)

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale J. K.

przedstawiciela Ś.Urzędu (...) w K.

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2017 r.

sprawy **M. W.** ur. (...) w W.

syna P. i M.

oskarżonego z art. 107§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 29 września 2016 r. sygnatura akt II K 398/16

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt VI Ka 1318/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 marca 2017 roku

w zakresie całości rozstrzygnięcia

M. W. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks polegającego na tym, że w dniu 2 grudnia 2015r jako prezes spółki H. (...) z siedzibą w K., ul. (...) lok. (...), urządził w celach komercyjnych w lokalu o nazwie (...) mieszczącym się w T. przy ul. (...) gry o charakterze losowym o wygrane pieniężne na automacie do gier o nazwie A. G. nr (...) oraz gry o charakterze losowym na automacie do gier (...) nr (...) wbrew przepisom art. 6 ust.1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych (Dz.U. nr 201, poz. 1540 ze zm.).

Wyrokiem z dnia 29 września 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 398/16 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach:

- uznał oskarżonego winnym zarzuconego mu czynu, przyjmując że oskarżony wyczerpał znamiona występkę z art. 107 § 1 kks i za to na podstawie art. 107 § 1 kks wymierzył mu grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 80 złotych,
- na mocy art. 30 § 5 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa urządzeń do gier losowych wraz z przewodami zasilającymi: A. G. nr (...) i (...) nr (...), a także kwoty 2.260 zł,
- na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się kwota 400 zł tytułem opłaty i kwota 70 zł tytułem wydatków.

Od wyroku tego apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych poprzez jego błędną wykładnię skutkującą nieprawidłowym przyjęciem, iż art. ten zastosowanie znajduje wyłącznie do podmiotów, które urządziły gry na automatach do gier hazardowych zgodnie z ustawą z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 3 września 2015 roku, a więc w kasynie gry prowadzonym na podstawie udzielonej koncesji, w sytuacji gdy powołany przepis należy interpretować w ten sposób, iż statuuje on okres przejściowy na dostosowanie się do warunków ustawy w nowym brzmieniu również do podmiotów, które przed dniem 3 września 2015 roku urządziły gry na automatach również poza kasynem gry i bez koncesji,
- art. 107 § 1 kks poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wydanie wyroku skazującego w stosunku do oskarżonego M. W., pomimo iż znamię strony przedmiotowej typu czynu zabronionego, to jest „urządza lub prowadzi (...) grę na automacie” jest zdefiniowane w przepisach technicznych (art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 5 ugh) podlegających obowiązkowi notyfikacji, a w związku z brakiem przeprowadzenia procedury notyfikacji w tym zakresie powołane przepisy są bezskuteczne i nie mogą być stosowane, a tym samym oskarżony nie zrealizował jednego ze znamion typu czynu zabronionego,
- art. 107 § 1 kks w związku z art. 6 ust. 1, art. 2 ustęp 3-5 ugh poprzez niewłaściwe zastosowanie i wydanie wyroku skazującego w stosunku do oskarżonego M. W. w oparciu o dopełnienie powołanego przepisu blankietowego art. 2 ustęp 3-5 i art. 6 w sytuacji, w której współtworzący znamiona czynu zabronionego art. 14 ustęp 1 ugh został wadliwie notyfikowany z naruszeniem procedury wynikającej z art. 8 ust. 1 dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, a więc jest bezskuteczny w polskim porządku prawnym, zaś przepisy techniczne ustawy o grach hazardowych tworzące zespół znamion czynu zabronionego tj. art. 2 ust. 3-5, art. 4, art. 6 nie zostały nigdy notyfikowane pomimo obowiązku, co uniemożliwia ich stosowanie, co w konsekwencji wyklucza możliwość realizacji przez oskarżonego znamion typu czynu zabronionego,
- art. 107 § 1 kks w związku z art. 23a ust. 1 ugh poprzez niewłaściwe zastosowanie i wydanie wyroku skazującego w stosunku do oskarżonego M. W. w oparciu o dopełnienie powołanego przepisu blankietowego o art. 23a ustęp 1 ugh w sytuacji, w której współtworzący znamiona czynu zabronionego art. 14 ustęp 1 ugh nie został pierwotnie notyfikowany Komisji Europejskiej, zaś notyfikacja pod nr 2014/537/PL została dokonana z uchybieniem art. 8 ust. 1 dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, w związku z czym, z uwagi na to, że art. 23a ust. 1 jest skorelowany z art. 14 ust. 1 ugh, art. 23a ust. 1 ugh nie mógł być stanowić podstawy rekonstrukcji znamion czynu zabronionego z art. 107 § 1 kks,
- art. 4 ustęp 3 Traktatu o Unii Europejskiej i wynikającej z niego zasady effet utile prawa Unii Europejskiej w związku z bezpośrednio skutecznym art. 8 ustęp 1 dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że sąd krajowy nie ma

obowiązku natychmiastowej i samodzielnej odmowy zastosowania przepisów krajowych w postaci wypełniających blankietową normę art. 107 § 1 kks, art. 2 ust. 3-5, art. 4, art. 6, art. 15, które nie zostały notyfikowane Komisji Europejskiej wbrew dyspozycji dyrektywy 98/34/WE oraz wadliwie notyfikowanego art. 14 ugh w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych.

Zarzucił nadto, w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów, obrazę prawa materialnego, a to art. 10 § 1 kks poprzez niezastosowanie w sytuacji, gdy okoliczności ujawnione w sprawie świadczą jednoznacznie o tym, iż oskarżony działał w usprawiedliwionym błędzie, co do okoliczności stanowiących znamię czynu zabronionego z art. 107 § 1 kks.

W uzasadnieniu środka odwoławczego co do zarzutu naruszenia art. 10 § 1 kks wskazano, iż sytuacja, jaka narosła wokół urządzania gier na automatach ma charakter bezprecedensowy i występuje normatywne zamieszanie w tej kwestii. Dalej podniesiono, iż skoro sąd I instancji uznał, że oskarżony nie jest beneficjentem art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych, to powinien był rozważyć czy oskarżony nie był w błędzie, co do znamion czynu zabronionego z art. 107 § 1 kks. Wskazał, że oskarżony działał w przekonaniu, że art. 6 i art. 23a ustawy o grach hazardowych go nie wiążą, gdyż uprzednio działał legalnie. Zwrócił uwagę, że sąd I instancji nie podjął w rozważaniach kwestii kluczowej dla pełnego odtworzenia strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu, bowiem nie ustalił jakie okoliczności faktyczne doprowadziły oskarżonego do ukształtowania przeświadczenia, że na podstawie art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych przysługuje mu okres przejściowy, a do takiego wniosku doprowadziła go lektura przepisu oraz rozeznanie na rynku gier, gdzie inni przedsiębiorcy także nie zaniechali działalności w tym zakresie po zmienia przepisów.

Sformuławszy te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. W. od zarzuconego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji. Wniósł nadto o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów procesu za obie instancje w tym zwrotu wydatków poniesionych na ustanowieniem obrońcy wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedzenie apelacji przez obrońcę oskarżonego okazało się o tyle skuteczne, że koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania.

Przeprowadzając postępowanie w sprawie i rozstrzygając o odpowiedzialności karnej M. W. za zarzucony mu czyn z art. 107 § 1 kks sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności art. 4 kpk i art. 366 § 1 kpk, co doprowadziło do przedwczesnego i nieuprawnionego w tym stanie rzeczy zastosowania art. 107 § 1 kks poprzez brak ustaleń i rozważenia okoliczności sprawy pod kątem strony podmiotowej oraz błędu. Wprawdzie zarzuty apelacji koncentrują się na obrazie prawa materialnego, to jednak uzasadnienie środka odwoławczego w zakresie, w jakim odnosi się do naruszenia art. 10 § 1 kks, wskazuje na brak ustaleń i rozważenia strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu, w tym kwestii błędu, który ze stroną podmiotową jest ściśle związany. Tym samym sposób sformułowania środka odwoławczego i zarzutów apelacji nie wykluczał wydania orzeczenia uchylającego zaskarżony wyrok sądu I instancji.

Sąd Rejonowy rozpoznając przedmiotową sprawę i ferując rozstrzygnięcie nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy, skutkiem czego na tym etapie brak jest podstaw, by rozstrzygnięcie sądu I instancji, uznać za prawidłowe i niebudzące wątpliwości. Sąd meriti nie poczynił bowiem żadnych ustaleń odnośnie strony podmiotowej czynu oskarżonemu zarzuconego i nieprawomocnie przypisanego, a co więcej nie badał w ogóle tej kwestii, nadto nie pochylił się nad tą, kluczową kwestią w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Nie przeanalizował także, a w każdym razie nie wynika to z treści uzasadnienia, czy po stronie oskarżonego nie doszło do błędu, o jakim mowa w art. 10 § 4 kks, względnie art. 10 § 1 kks.

Przypomnieć należy, iż obowiązkiem sądu jest badanie oraz uwzględnianie zarówno okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść, a także baczenie, by w toku postępowania wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy.

Tymczasem w niniejszej sprawie, z wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym w sposób jasny i nie budzący żadnych wątpliwości wynikało, że oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wprawdzie wyjaśnienia te były lakoniczne, jednakże jasno wskazywały na stanowisko oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu. Jawią się one jednak jako niewystarczające do ustalenia okoliczności sprawy i rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonego. Okoliczność tę musiał dostrzec sąd I instancji, który wezwał oskarżonego na rozprawę (k.534), a więc uznał jego obecność na niej za konieczną. Tymczasem, kiedy oskarżony na rozprawę się nie stawił, uznał, że jego obecność nie jest obowiązkowa i jako wystarczające ocenił odczytanie jego uprzednich wyjaśnień. Zmiana stanowiska sądu I instancji w tej kwestii jest niezrozumiała tym bardziej, że na podstawie wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego nie można było de facto czynić ustaleń faktycznych, gdyż nie zawierały one wypowiedzi o faktach. Sąd Okręgowy ma na względzie okoliczność, iż w aktualnym stanie prawnym obecność oskarżonego na rozprawie zasadniczo nie jest obowiązkowa, jednakże może okazać się konieczna z uwagi na okoliczności sprawy i tak było w niniejszej sprawie. Wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego, ale także jego osobiste pisma złożone do akt po dokonanej w dniu 2 grudnia 2015 roku kontroli i zatrzymaniu automatów do gier (k. 24 i następne oraz k. 104 i następne) jasno wskazywały na to, że oskarżony miał działać w przekonaniu, że jego zachowania są legalne i dopuszczalne z punktu widzenia prawa. Rzeczą w sprawie oczywistą jest, iż kwestia ewentualnego pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 107 § 1 kks nie może opierać się wyłącznie na ustaleniu obiektywnym dotyczącym wstawienia automatu do lokalu. Koniecznym jest bowiem również ustalenie i udowodnienie oskarżonemu, iż działał umyślnie, czy to z zamiarem bezpośrednim, czy ewentualnym (wynikowym) oraz, że nie działał w warunkach wyłączających umyślność (w błędzie, co do okoliczności stanowiącej zamię), względnie w błędzie usprawiedliwionym, co do karalności czynu. Sąd Rejonowy nie sprostał jednak temu zadaniu. Analiza przeprowadzonego postępowania dowodowego dowodzi, że sąd de facto nie badał tych okoliczności, a analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przekonuje, że Sąd Rejonowy w ogóle nad kwestiami tymi się nie pochylał. Sąd Okręgowy ma w polu widzenia okoliczność, że oskarżony i jego obrońca nie podjęli de facto żadnych działań w kierunku wykazania w toku postępowania dowodowego, iż oskarżony nie działał umyślnie, ewentualnie, iż pozostawał w błędzie. Przedkładane w toku postępowania przygotowawczego i sądowego pisma procesowe, do których dołączano kopie korzystnych dla oskarżonego rozstrzygnięć w innych sprawach, czy opinii prawnych miały dowodzić jedynie, iż inne organy ścigania, względnie sądy uznały brak podstaw do stosowania przepisu art. 107 § 1 kks w związku z odpowiednimi przepisami ustawy o grach hazardowych, co miało się przyczynić do przeforsowania wniosków i tez zawartych w tych orzeczeniach lub opiniach na zasadzie uznania trafności argumentacji w nich zawartej. W żadnym z pism nie było mowy wprost o nieświadomości oskarżonego w zakresie realizacji znamion czynu zabronionego z art. 107 § 1 kks, karalności, ani też o błędzie. Nie można jednak tracić z pola widzenia okoliczności, iż oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności, natomiast aby doszło do skazania wina jego musi być dowiedziona przez oskarżyciela publicznego, a sąd ma stać na straży tego, by do skazania doszło jedynie w sytuacji, gdy wina jest dowiedziona. Oczywistym jest, że treść wyjaśnień oskarżonego w powiązaniu z treścią pism składanych przez niego w toku postępowania przygotowawczego oraz z uwzględnieniem znanego powszechnie faktu występowania wątpliwości, co do stosowania ustawy o grach hazardowych, także po jej nowelizacji wchodzącej w życie w dniu 3 września 2015 roku, powinna była skłonić Sąd Rejonowy do dokładnego zbadania również strony podmiotowej oraz okoliczności mogących świadczyć o pozostawianiu oskarżonego w błędzie. Tak się jednak nie stało i nie można nie ulec wrażeniu, że rozstrzygnięcie skazujące oparło się li tylko na ustaleniu wyczerpania przez oskarżonego znamion przedmiotowych przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks, co jest niedopuszczalne.

Z powodu tych mankamentów przeprowadzonego postępowania zaskarżony wyrok należało uchylić, albowiem za konieczne uznać należy przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy obowiązany będzie zatem wziąć pod uwagę, iż czyn, który zarzuca się oskarżonemu może być popełniony jedynie umyślnie i zbada, z wykorzystaniem wszelkich możliwości dowodowych, czy M. W. swoim zachowaniem wypełnił znamiona podmiotowe zarzucanego mu przestępstwa skarbowego. W szczególności sąd I

instancji, o ile będzie to możliwe procesowo, przesłucha szczegółowo oskarżonego celem wyjaśnienia nakreślonych wyżej okoliczności, w szczególności stanu świadomości oskarżonego przed momentem rozpoczynania działalności, podpisywania umowy i wstawienia automatów do lokalu oraz w czasie urządzania na nich gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych mając na uwadze rzeczywistość prawną obowiązującą w tym czasie z uwzględnieniem zmian przepisów. Wypyta zatem oskarżonego czym się kierował rozpoczynając działalność w czerwcu 2015 roku (data rejestracji H. (...) Sp. z o.o. to 1 czerwca 2015 roku), a także decydując się na zamówienie automatów (umowa z 1 września 2015 roku), podpisanie umowy z 1 listopada 2015 roku i wstawienie automatów do lokalu oraz urządzenie na nich gier w dniu 2 grudnia 2015 roku. Ustali także kiedy faktycznie działalność w ramach spółki H. (...) została rozpoczęta, co ma znaczenie z uwagi na zmianę ustawy o grach hazardowych z dniem 3 września 2015 roku oraz treść art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz wykładnię tego przepisu zaprezentowaną w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 roku sygn. I KZP 1/16. Wobec zmiany stanu prawnego, do jakiego doszło w 2015 roku konieczne jest bowiem ustalenie, czy oskarżony prowadził działalność, o której mowa w ustawie o grach hazardowych przed dniem 3 września 2015 roku, czy działalność ta była legalna, czy też działalność rozpoczął faktycznie już pod rządami ustawy o grach hazardowych w brzmieniu od dnia 3 września 2015 roku. Ma to znaczenie dla rozstrzygnięcia, czy oskarżonego obowiązywał okres przejściowy, o jakim mowa w art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych (czy przed dniem wejścia w życie nowelizacji prowadził działalność i czy prowadził ją legalnie), czy też rozpoczynał on działalność już pod rządami ustawy znowelizowanej (wówczas taki okres przejściowy go nie obowiązywał). Wypyta go na czym opierał swoje przekonanie, że zachowania objęte aktem oskarżenia w niniejszej sprawie są legalne, zgodne z prawem. Ustali, czy orzeczenia, na jakich ewentualnie się opierał były prawomocne i czy dotyczyły jego osoby oraz w oparciu o jaki stan faktyczny i prawny zostały wydane. Wypyta oskarżonego, czy w okresie poprzedzającym urządzenie gier na automatach w lokalu w T. przy ul. (...), a dotyczącym zmienionego już stanu prawnego (od 3 września 2015 roku), działalność w zakresie urządzania gier na automatach prowadzona przez oskarżonego była kwestionowana przez organy ścigania i sądy, a zatem, czy oprócz orzeczeń dla niego korzystnych (np. umarzających postępowania), zapadały wobec niego także decyzje niekorzystne mogące wskazywać na odmienną ocenę prawną tejże działalności. Do czynienia ustaleń w zakresie stanu świadomości oskarżonego, oprócz jego wyjaśnień, posłużyć mogą zeznania osoby, z którą oskarżony podpisał umowę w dniu 1 listopada 2015 roku, czy też umowę o dostarczenie automatów z dnia 1 września 2015 roku. Przy przeprowadzaniu dowodów i następnie ich ocenie będzie miał sąd na względzie także treść pism sformułowanych i podpisanych osobiście przez oskarżonego, które dają pewną wiedzę na temat stanu świadomości oskarżonego. Będzie też miał sąd na względzie okres prowadzenia przez oskarżonego tego rodzaju działalności (nie tylko w ramach spółki H. (...)), uprzednio prowadzoną działalność zawodową, czy okresy pełnienia przez niego funkcji w zarządzie spółek zajmujących się urządzeniem gier na automatach.

Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając sprawę zobowiązany zostaje zatem do powtórzenia postępowania dowodowego w pełnym dotychczasowym zakresie oraz do jego pogłębienia celem rozwiania wątpliwości wyżej zasygnalizowanych. Zgromadzony materiał dowodowy podda następnie Sąd Rejonowy wszechstronnej i wnikliwej analizie oraz swobodnej ocenie zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, po czym wyciągnie prawidłowe wnioski końcowe, oczywiście z uwzględnieniem wszystkich podniesionych powyżej uwag i wskazań sądu odwoławczego. O ile Sąd Rejonowy ustali, iż oskarżony M. W. pozostawał w błędzie, oceni, czy w okolicznościach niniejszej sprawy błąd ten należy rozpatrywać przez pryzmat art. 10 § 1 kks (co do znamienia), czy też art. 10 § 4 kks (co do karalności). W tej mierze będzie miał na względzie, iż klauzula normatywna „wbrew przepisom ustawy” może pełnić dwie role, w zależności od kontekstu, w jakim jest użyta: albo określać bezprawność czynu zabronionego, albo indywidualizować typ czynu zabronionego. Dla przesądzenia tej kwestii znaczenie będzie miało ustalenie, czy oskarżony znał przepisy ustawy o grach hazardowych wypełniające blankiet „wbrew przepisom ustawy”, czy też go nie znał (jeśli nie znał można mówić o błędzie, co do znamienia, jeśli znał, wiedział, w jakich okolicznościach zachowanie naruszy taki przepis, a nie wiedział jedynie, że jest karalne, to będziemy mieć do czynienia z błędem co do karalności). Jeśli sąd dojdzie do przekonania, iż można mówić jedynie o błędzie z art. 10 § 4 kks, to weźmie pod rozwagę, iż błąd taki, by zwalniał od odpowiedzialności karno - skarbowej musi być błędem usprawiedliwionym – i

również w tym zakresie poczyni ustalenia, a zgromadzony materiał podda ocenie zgodnej z regułami określonymi w art. 7 kpk.

Obowiązkiem Sądu Rejonowego będzie w końcu, o ile zajdzie taka konieczność, w sposób przekonywujący i jasny dla wszystkich uczestników postępowania uzasadnić na piśmie stanowisko zajęte w ponownym postępowaniu.

Jeśli sąd dojdzie do przekonania, iż oskarżony wypełnił znamiona strony podmiotowej czynu zabronionego z art. 107 § 1 kks, to zważy także na okoliczność, czy przypisanie oskarżonemu działania wbrew art. 23a ustęp 1 ustawy o grach hazardowych jest możliwe i zasadne w sytuacji, gdy działał on wbrew art. 6 ustęp 1 tejże ustawy, a więc bez koncesji na prowadzenie kasyna, a zatem, czy ustalenie działania wbrew art. 23a ustęp 1 ustawy o grach hazardowych nie jest trafne jedynie w sytuacji, gdy sprawca posiada koncesję, lecz urządza gry na automacie, który nie został zarejestrowany zgodnie z powołanym przepisem. Rozważyć należy bowiem, czy zarejestrowanie automatu z inicjatywy podmiotu nie posiadającego koncesji było w ogóle możliwe. Sąd będzie miał także na względzie treść art. 2 ustęp 3 ustawy o grach hazardowych, który mówi o „elemencie losowości”, gdy tymczasem oskarżonemu zarzucono i przypisano urządzenie gier na jednym z automatów, który miał charakter urządzenia o jakim mowa w tym przepisie, wskazując, iż urządził na nim gry o charakterze losowym, co odpowiada definicji z art. 2 ustęp 5 ustawy o grach hazardowych.

Wobec uwzględnienia zarzutów apelacji dotyczących braku ustalenia i rozważenia strony podmiotowej oraz kwestii błędu, bezprzedmiotowe stało się ustosunkowanie się do pozostałych podniesionych w apelacji zarzutów (art. 436 kpk).